

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **V. S.**, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 11. 2010, čj. CPR-5787-1/ČJ-2010-9CPR-C233,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Usnesením ze dne 7. 4. 2010, čj. CPPH-017585/CI-2010-60, zastavila Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha, Oddělení povolování pobytu, správní řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); žalobkyně totiž podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s prodlouženou dobou platnosti pobytu do 14. 3. 2010. Posledním dnem, kdy bylo možné podat předmětnou žádost, bylo 1. 3. 2010; žalobkyně ji však podala až 3. 3. 2010, aniž požádala o prominutí zmeškání lhůty a opožděnost podání odůvodnila.

Odvolání žalobkyně zamítla Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 11. 11. 2010, čj. CPR-5787-1/ČJ-2010-9CPR-C233, a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila. Bylo prokázáno, že žalobkyně nepodala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

v zákonné lhůtě. Důvody, které žalobkyni bránily podat předmětnou žádost včas, nelze považovat za důvody na vůli žalobkyně nezávislé, díky nimž by byla žalobkyně oprávněna podat žádost do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že o prodloužení víza poprvé žádala sama bez agenturního zaměstnavatele a nebyla si vědoma, že žádost musí být podána nejpozději 14 dnů před skončením víza. Čekala na nové pracovní povolení; nevěděla, že jej může doložit dodatečně. Správní orgán porušil § 35 odst. 1 a § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tím, že žalobkyni neprodloužil pobyt, přestože žalobkyně předložila veškeré dokumenty a objasnila svou osobní situaci. Správní orgán špatně posoudil přiměřenost důsledků neprodloužení pobytu; neudělení víza představuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně. Dále namítla porušení § 2 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Žalobkyně proto navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření k podané žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací uvedenou v rozhodnutích správních orgánů obou instancí. Uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou věcnou argumentaci, a navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba není důvodná.

Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. byla s účinností od 1. 1. 2011 zřízena Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je dle § 170a tohoto zákona nadřízeným orgánem ministerstva vnitra ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se tudíž v daném případě dle § 69 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) stala pasivně legitimovaným subjektem.

K námitce žalobkyně, že si nebyla vědoma žádné lhůty k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a že čekala na nové pracovní povolení, soud uvádí, že platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat*, tzn. neznalost zákona neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. Nelze opomenout skutečnost, že se v daném případě jedná o neznalost základních podmínek pobytu cizince na území České republiky, kterou není možné tolerovat. Žalobkyně se nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy, která se jí bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro její oprávněný pobyt na území cizího státu. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že žalobkyně o zákonné lhůtě pro podání žádosti, příp. i o možnosti doložit některou z náležitostí žádosti až v průběhu správního řízení, vědět měla a mohla. V souvislosti s výše uvedeným neobstojí ani námitka, že žádost podávala žalobkyně poprvé sama. Odpovědnost za vlastní nedůslednost nemůže žalobkyně přenášet na jiné subjekty; stejně tak nemůže svou zásadní neznalost úpravy podmínek pobytu omlouvat neposkytnutím právní pomoci třetího subjektu – agenturního zaměstnavatele. Cizinec pobývajícím na území České republiky (včetně žalobkyně) by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu; měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince.

Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že žalovaná porušila § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie na žádost cizince opakovaně prodlouží dobu jeho pobytu na území České republiky za podmínky, že trvá stejný účel pobytu. Soud nepřisvědčil ani námitce spočívající v porušení § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně ve špatném posouzení přiměřenosti důsledků neprodloužení pobytu a zásahu do soukromého života žalobkyně. V nyní projednávaném případě se správní orgány žádostí žalobkyně věcně nezabývaly, nebyly tedy oprávněny posuzovat, zda žalobkyně i nadále plní účel pobytu ani

zda by neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně.

Skutečnost, že žalobkyně přiložila k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu veškeré dokumenty a vyjasnila svou osobní situaci, není v daném případě relevantní. Ke kladnému vyřízení žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je nezbytné splnění všech podmínek uložených zákonem. Kromě předložení nezbytných dokumentů je jednou z těchto podmínek také lhůta, v níž lze předmětnou žádost správnímu orgánu podat. Dle § 44a odst. 1, 3 a § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je možné podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti předchozího povolení k pobytu. Brání-li podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn podat žádost do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V daném případě však soud neshledal žádný důvod, jenž by bránil žalobkyni podat žádost v zákonné lhůtě; žalobkyně rovněž žádný takový důvod současně s podáním žádosti neuvedla. S námitkou, že si žalobkyně nebyla vědoma lhůty k podání žádosti a možnosti předložit další náležitosti až v rámci správního řízení, se soud vypořádal již v odstavcích výše. Soud znovu zdůrazňuje, že je na žalobkyni, aby se sama starala o to, aby znala právní předpisy České republiky, zejména předpisy týkající se úpravy pobytu cizinců na území České republiky. Neznalost českého právního řádu nemůže žalobkyni v žádném případě omlouvat ani snižovat požadavky na ni kladené zákonem. Neznalost práva nelze považovat za důvod, jenž mohl žalobkyni objektivně bránit ve včasné podání žádosti, a odůvodňovat tak překročení lhůty pro podání žádosti.

Dlouhodobý pobyt byl žalobkyni povolen do 14. 3. 2010. Žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu byla žalobkyně dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněna podat nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k předchozímu dlouhodobému pobytu. Žalobkyně však svou žádost podala až 3. 3. 2010, tj. po marném uplynutí stanovené lhůty; vznikl tak zákonný důvod pro zastavení řízení. Správním orgánům nebyl dán prostor pro správní uvážení, zda řízení zastaví, či nikoli. Žalovaná ani správní orgán I. stupně tedy nepochybili, jelikož byli dle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinni řízení o žádosti zastavit z důvodu, že žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Žalobní bod o porušení § 2 odst. 4 správního řádu je neurčitý. Uvedené ustanovení obsahuje několik základních zásad činnosti správních orgánů – zásadu souladu s veřejným zájmem a s okolnostmi daného případu a zásadu legitimního očekávání; žalobkyně však blíže neupřesnila, která ze zásad byla dle jejího názoru porušena a v čem konkrétně spatřuje její porušení. Veškeré žalobní námitky je nutné vymezit srozumitelným způsobem, případně je dostatečně konkretizovat; úkolem soudu totiž není obecně uplatněné žalobní body za žalobkyni domýšlet a odhadovat, v čem by mohlo porušení spočívat.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková